

NHỮNG SỰ TƯỞNG NHỚ ĐƯỢC THỬ THÁCH QUA THỜI GIAN CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

 Và chỉ xoay quanh điều đó, qua Kinh Thánh, cách chúng ta... anh em đã lấy Sách Khải huyền, và Sách Xuất Ê-díp-tô ký và Sáng thế ký. Và bây giờ tôi về nhà để đi săn sóc. Điều đó thành thật. Đó chỉ là tất cả sự chân thành, thật sự mà nói. Và, Anh Roy, khi nào anh đi? [Anh Roy nói, “Ngày mai.”—Bt.] Ngày mai. Được rồi. Vì vậy chúng ta chỉ thích về nhà vào thời điểm này trong năm, vì vậy, đó là, chúng ta muốn nghỉ ngơi.

2 Tôi đã giảm được chín ký kể từ khi tôi gặp anh. Tôi đã lên cân, khi tôi rời khỏi buổi nhóm này, tôi đã cân nặng bảy mươi bốn ký; và trở lại, cân được sáu mươi lăm ký. Vì vậy, cảm thấy như quần áo của tôi đang tụt xuống. Vì vậy, tôi đã giảm cân rất nhiều.

3 Và một phụ nữ nào đó, hôm nay, đi ra ngoài, người chị đáng yêu, chị ấy nói, “Anh Branham, hãy cầu nguyện để tôi cũng có thể giảm cân.”

4 Và chị ấy hơi mạnh mẽ một chút, vì vậy tôi nói với chị ấy, “Cứ đến, đi theo, giăng thật chăm chỉ.” Vì vậy, đó là tất cả những gì tôi biết, nó chắc chắn sẽ giảm xuống. Nhưng, chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ xong với những hoạn nạn và thử thách.

5 Tôi đang suy nghĩ về việc già đi. Anh em biết đấy, hai năm nữa, tôi sẽ được năm mươi tuổi. Chà! Tôi nhớ khi Frankie Weber bắt đầu đưa vào. Anh ấy chỉ già hơn tôi khoảng hai tuổi. Anh ấy đã đặt một phần tư cho của lễ dâng sinh nhật của mình, ở đây. Và tôi chớp mắt, và tôi nghĩ, “Chao ôi, Frankie Weber, hai mươi lăm tuổi, một phần tư của một trăm!” Bây giờ là một nửa. Thật sự không mất nhiều thời gian, phải không? Cứ tiếp tục.

6 Chúng ta sẽ không ở lại lâu. Ngay sáng nay, khi người anh em yêu dấu của chúng ta đang mang đến sứ điệp đáng chú ý nhất

đó, tôi chắc chắn rằng tất cả chúng ta đều thích nó. Và tôi chợt nghĩ về điều gì đó khi anh ấy đang giảng, ở đó, và tôi nghĩ, “Có lẽ Chúa có thể ban cho tôi một lời Kinh Thánh cho điều đó.” Tôi đã bảo anh ấy đọc một số tối nay từ Lời phước hạnh của Đức Chúa Trời. Và bây giờ tôi...chỉ một vài phút để nói, và rồi chúng ta sẽ cầu nguyện cho người đau, như thường lệ.

7 Và tối thứ Tư, tối thứ Tư sắp đến này, nếu Chúa cho phép, tôi muốn bắt đầu trong Sách Hê-bơ-rơ, nếu được. Và Sách Hê-bơ-rơ, cho một bài học. Và rồi, có lẽ, sáng Chúa nhật hoặc tối Chúa nhật, tiếp tục điều đó. Rồi tối thứ Tư kế tiếp, có thể lấy nó ra lần nữa, cứ quanh co điều đó, trong Kinh Thánh.

8 Và có một số điều mà tôi nhận thấy trong hội thánh, ngay khi tôi đi ngang qua, mà tôi nghĩ nên được dạy dỗ một chút, anh em biết đấy, những thứ mà dường như yếu đi một chút. Và tôi nghĩ chúng ta có thể lấy nó ở đó bằng tiếng Hê-bơ-rơ. Đó là một—đó là một chương rất hay, rất tốt để đọc. Bây giờ, Anh Neville...Tôi đang định...Điều đó đến trong trí tôi, trên đường đi đến đây.

9 Và tôi vừa có Tân Ước ở đây, và tôi đang đọc từ Kinh Thánh Collins, bản in lớn hơn. Tôi đã...Sau khi tôi đã gần năm mươi tuổi, tôi phải đẩy nó ra quá xa tôi, để đọc bản in thật tốt đó; đó là ánh sáng tồi tệ, dù sao đi nữa. Và tôi đi ra ngoài dưới ánh nắng mặt trời và vẫn đọc nó. Nhưng khi ánh sáng trở nên kém hơn một chút, tôi phải đẩy nó ra xa. Và bác sĩ nói với tôi rằng chẳng bao lâu nữa tôi sẽ có một số kính đọc sách.

Và tôi hỏi anh ấy, “Mắt tôi tệ lắm à?”

10 Và anh đã thử nghiệm chúng. Nói, “Không. Mười trên mười, đó là điều tốt. Hai mươi hai mươi là bình thường, và—và mười lăm thì tốt hơn.” Và mười trên mười, là, đó là tất cả những gì anh ấy có thể đọc được. Vì vậy tôi có thể đọc bất cứ nơi nào anh ấy muốn, ở khoảng cách xa. Anh ấy đưa ra điều gì đó, và tôi bắt đầu đọc nó. Khi anh ấy đến gần hơn, tôi cứ chậm hơn và chậm hơn. Tôi đã dừng lại khi nó gần như thế này. Anh ấy nói, “Ồ, vâng, anh đã qua tuổi bốn mươi.”

Và tôi nói, “Vâng.”

11 Anh ấy nói, “Ồ, theo tự nhiên, nhãn cầu của anh bị xẹp xuống.” Nói, “Bây giờ, nếu anh sống tốt, sống lâu, anh sẽ có được thị lực thứ hai, tôi hy vọng. Đó là khi anh có thể đọc lại lần nữa.”

12 Nhưng, anh em biết đấy, tôi chỉ đang suy nghĩ, điều đó không quá xa, về điều đó. Chờ một chút. Anh Tony, điều đó thật tệ, phải không? [Anh Tony nói, “Không.”—Bt.] Không, không phải. Đó là một điều phước hạnh. Tôi đang già đi, theo cách này, và trẻ hơn cách khác, bởi vì tôi sắp đến với thân thể trẻ trung, bất tử, phước hạnh, nơi mà, thưa anh em, sẽ không bao giờ có điều gì sai trật ở đó. Và tôi chỉ sống cho thời gian đó. Điều đó sẽ tuyệt vời.

13 Bây giờ, trước khi tôi đọc phân đoạn cuối cùng, chỉ một lời với Ngài trong khi chúng ta cúi đầu.

14 Chúng con tin, lạy Đức Chúa Trời Toàn Năng, rằng Ngài có ý định cho con cái Ngài được hạnh phúc. Điều đó không dành cho chúng con cau có và buồn bã, vì có lời chép rằng, “Lòng vui mừng vốn là phương thuốc hay.” Và chúng con thích tận hưởng những ơn phước của Ngài và có sự thông công tuyệt vời này với nhau. Và khi chúng con...

15 Như những người tin vào Lời Ngài, chúng con có sự thông công chung quanh Lời. Đó là những gì chúng con đến đây, không phải chỉ để nghe một Sứ điệp, nhưng để thờ phượng và thông công với Ngài, qua việc đọc và rao giảng Lời. Bây giờ, lạy Chúa, Ngài sẽ không làm chúng con thất vọng. Con tin chắc Ngài sẽ ban phước cho chúng con trong những giờ này.

16 Xin ban phước cho mục sư cao quý và tốt lành của chúng con, Chúa ôi. Chúng con cầu nguyện để Ngài ở cùng anh ấy. Và khi con để ý anh ấy ngày hôm nay, trong sự giảng dạy của anh ấy, và thấy anh ấy mỉm cười khi anh ấy hát bài hát đó, “Những hoạn nạn và thử thách sẽ sớm chấm dứt.” Và những chị em đó, và cách mà họ đã hát xung quanh trong những bóng cây buổi nhóm phục hưng và những buổi nhóm cắm trại. Và nó sẽ được thực hiện, một trong những ngày này, và rồi đi đến sự Yên nghỉ đầy vinh hiển đó.

17 Bây giờ, Cha ôi, xin ban phước cho chúng con khi chúng con đọc Lời Ngài, và đã đọc Nó, và làm tươi mới tâm trí và tấm lòng

của chúng con. Và phán với chúng con, tối nay. Và khi buổi nhóm kết thúc, và chúng con bắt đầu trở về nhà của mình, xin cho chúng con nói, “Lòng chúng ta há chẳng nóng nảy trong chúng ta khi Ngài nói chuyện với chúng ta dọc đường sao?” Vì chúng con cầu xin điều đó trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

18 Bây giờ với một sứ điệp truyền bá phúc âm thật tốt đẹp như chúng ta đã có sáng nay, và tôi đang suy nghĩ, rằng, anh em biết đấy, Anh Neville đã nói về việc cho con cái ăn quá nhiều. Mà, anh em có thể. Nhưng bây giờ, tối nay, chúng ta chỉ nói một chút cho hội thánh. Đây chỉ là một cuộc nói chuyện dành cho hội thánh. Và tôi muốn đọc...một phần khác của Kinh Thánh, trong Tân Ước, Ma-thi-ơ chương 24, và câu thứ 35, Chúa Jêsus phán.

Trời và đất sẽ qua đi, nhưng lời Ta sẽ không qua đi.

19 Chủ đề của tôi tối nay là những—những sự tưởng nhớ: *Những Sự Tưởng Nhớ Được Thử Thách Qua Thời Gian Của Đức Chúa Trời.*

20 Và tôi có một vài thông báo. Tôi tin rằng tôi đã làm điều đó, trong...và một số người ở đây mà...về buổi nhóm bắt đầu với Hê-bơ-rơ, chương 1, tối thứ Tư, nếu Chúa muốn. Lý do tôi phải đề cập đến điều đó, rằng, giống như, những buổi nhóm của tôi, tôi có thể ở một nơi, và Ngài sẽ gọi tôi ở một nơi khác. Tôi chỉ phải đi khi Ngài kêu gọi, anh em biết đấy.

21 Đó là lý do tôi không thể giống như Anh Oral Roberts và những người kia mà đã sắp xếp các buổi nhóm của họ trước hai hay ba năm, và, “Chúng ta sẽ ở đó,” và những người có đức tin lớn lao kia. Họ—họ—họ có sứ điệp của họ.

22 Nhưng Sứ điệp của tôi chỉ là bất cứ nơi nào Đức Chúa Trời sai đến, cho dù nó ở đây, ở đó, bất cứ nơi nào. Tôi phải đi ngay khi Ngài sai đến. Và đó là hai chức vụ khác nhau; duy nhất, cùng một Đức Chúa Trời, cùng một Đức Chúa Trời.

23 Tôi đã suy nghĩ, ngày hôm qua, trong cuộc nói chuyện của tôi với một chàng trai hàng xóm. Và anh ấy nói, “Anh biết đấy, một mục sư trẻ tuổi nào đó,” anh ấy nói, “anh ấy thật là một người tuyệt vời.” Nói, “Vợ tôi và tôi đang ngồi mặc đồ ngủ,” và nói, “khoảng mười một giờ đêm, và anh ấy đến và gõ cửa. Nói,

“Tôi chỉ đến uống một tách cà phê với anh.” Hiểu không? Và nói, “Anh ấy băng qua đường, đến một người hàng xóm khác, và họ sắp đi ngủ, và anh ấy ăn một cái bánh quy ở đó. Và chỉ...” Và rồi anh ấy nói, “Anh ấy—anh ấy có một trường dạy Kinh Thánh nhỏ dành cho trẻ em, và anh ấy có rất nhiều người trẻ ở đó, anh và vợ anh, cho đến nỗi họ phải dựng lều ở bên ngoài, để có chỗ cho trẻ em.”

24 Và tôi quay trở lại, tôi phải suy nghĩ, “Anh biết đấy, đúng vậy. Đó, đó là một—đó là một chàng trai tuyệt vời.” Và tôi tin, Anh Fleeman ở đây, tôi tin con trai của anh ấy đi đến Hội thánh Lutheran Đức Tin ở trên đây, một người trẻ tuyệt vời và vợ anh ấy, họ đang làm một công việc vĩ đại cho Chúa. Và tôi nghĩ...Tôi phải rửa xe, và tôi—tôi trở nên chán nản. Tôi nghĩ, “Tại sao mình không thể làm điều đó, đấy, đi loanh quanh, kiếm tất cả những đứa trẻ, đi theo mình? Tôi yêu những đứa trẻ. Và tại sao tôi không thể nhảy từ nhà này sang nhà khác, từ cây cột này đến cây cột khác, như thế?”

25 Và Điều gì đó đã nói với tôi, “Anh không được kêu gọi vì điều đó. Anh ấy đang làm đúng như những gì Đức Chúa Trời đã bảo anh ấy.”

26 Nhưng chúng ta phải có người nào đó đứng ra ở đây, như Oral Roberts và họ, một Giô-suê cầm gươm, với một Sứ điệp của đức tin và sự giải cứu. Và, hãy xem, chúng ta phải có những người mà có thể có...loại người đó, và người ta có thể có *điều này*, nhưng tất cả đi với nhau để tạo nên một đơn vị lớn. Đó là Hội thánh của Đức Chúa Trời.

27 Cách đây vài phút đang nói chuyện với một cô gái trẻ, đã chán nản và đau khổ. Và tôi đã cố gắng nói với cô ấy về cách mà—mà một người nữ và một người nam không bị tách rời, họ là cùng một người. Con người đã tạo nên...Đức Chúa Trời đã tạo ra con người, cả nam và nữ; anh ấy là người nam. Đúng vậy. Và Ngài đã phân rẽ họ trong xác thịt và làm cho họ khác biệt, nhưng đã kết hợp họ với nhau và nuôi dạy con cái của họ, như một. Và vì vậy người đàn ông, người vạm vỡ và nhựa sống, và người đàn bà là phần—phần—phần tình yêu của người đàn ông. Vì vậy, họ ở bên nhau. Đó là...Đức Chúa Trời đã phân rẽ họ. Nhưng cả

hai đều là cùng một người, đ-à-n-ô-n-g. Và người nữ được gọi là người đàn-bà, đúng thế, bởi vì nàng đã được lấy từ người đàn ông. Nàng là một phần của người đàn ông. Nhưng trong—trong sự sống ở đây, trong xác thịt, họ đã bị phân rẽ. Trong tâm linh, họ là một.

28 Và đang nói về những người đàn ông đánh mất tình yêu mến của họ dành cho vợ, và không yêu họ như khi họ còn là người yêu dấu. Thật xấu hổ cho anh em. Anh em nên làm điều đó. Nàng luôn là người yêu của anh. Chắc chắn vậy. Đó là phần nàng nên có. Và anh nên đối xử với nàng như thế. Ồ, đừng bao giờ để tuần trăng mật đó chấm dứt, vì nó sẽ không đến, trên Thiên đàng. Sẽ hoàn toàn là một, Ở đó. Đúng vậy. Vì vậy tất cả...

29 Ồ, có vẻ như một số phụ nữ nên nói “a-men” với điều đó. Đừng bao giờ—đừng bao giờ để tôi nghe, “Anh luôn chửi bới phụ nữ, và nói như thế.” Chị Hickerson, tại sao chị không nói điều gì đó, hay ai đó ở phía sau đó, nói...? Phải không? [Chị Cox nói, “A-men.”—Bt.] Cảm ơn chị, Chị Cox. Điều đó rất tốt. Anh Cox, điều đó dành cho anh, anh đang ở đâu bây giờ. Được rồi. Vâng, thưa quý vị.

30 Và chúng ta đừng bao giờ quên tôn trọng lẫn nhau. Luôn luôn yêu thương. Đừng bao giờ để nó chấm dứt.

31 Chàng trai Công giáo đến với tôi, cách đây không lâu. Vợ anh đang ly thân. Anh ấy nói, “Billy, tôi ghét đến với anh; Tôi là người Công giáo, còn anh là người Tin Lành.” Nói, “Linh mục đã đuổi tôi ra khỏi nhà, cách đây một lát.”

Và tôi nói, “Chuyện gì vậy, Ham?”

32 Anh ấy nói, “Ồ, ông ấy đã nói với tôi.” Nói, “Tôi uống một chút,” và nói, “trong một đêm, tôi làm việc chăm chỉ.” Nói, “Vợ tôi nghĩ tôi nên đến vào mỗi buổi tối và hôn cô ấy, và ôm cô ấy, và làm ra giống như chúng tôi sắp chuẩn bị kết hôn.” Nói, “Chúng tôi đã kết hôn và có một đám con.” Và nói, “Chúng tôi, đó là lúc...”

33 Tôi nói, “Ồ, đợi một chút, anh bạn. Anh sai rồi. Anh sai rồi. Điều đó cũng giống như trước khi anh chị kết hôn. Thấy không? Anh phải luôn luôn nhớ điều đó.” Tôi nói, “Bây giờ cô ấy đã bốn mươi tuổi, vào lúc mà cô ấy thực sự cần sự quan tâm của anh.”

34 Vì vậy, họ đã ra tòa ly dị. Và anh ấy nói, “Tôi không biết tôi sẽ làm gì.”

35 Tôi nói, “Hãy đi, gọi cho cô ấy. Nếu tôi đi ra đó, như một tín đồ Tin Lành, cô ấy sẽ không tiếp nhận tôi. Nhưng tôi...Hiểu không?”

Nói, “Ồ, cô ấy thích anh.”

36 Và tôi nói, “Điều đó, cứ gọi cho cô ấy, nói với cô ấy rằng anh đã đổi ý.”

37 Và vì vậy ngày hôm sau, tôi đã gọi cho quan tòa và nói chuyện với ông ta. Và tôi nói với chàng trai này, tôi nói, “Tôi sẽ ngồi ngay dưới sàn nhà nơi mà quan tòa sẽ đưa ra cho anh một sự khiển trách nặng. Tôi sẽ cầu nguyện cho anh. Đừng nói với cô ấy về điều đó.”

“Được rồi.”

38 Vì vậy, tôi đã xuống đó, cầu nguyện. Sau một lát tôi nghe tiếng lách cách nhỏ ở dưới bậc tam cấp, và ở đây họ đến, với cánh tay ôm nhau, những nụ cười trong sáng, anh em biết đấy. Anh ấy nói...Tôi nói, “Ồ, xin chào, đấy!”

39 Và anh ấy nói, “Anh Branham, đã lâu rồi tôi chưa gặp anh!” Vâng, ba mươi phút, đấy. “Đã lâu tôi mới gặp anh!”

40 Và cô ấy nói, “Ồ, thưa Mục sư Branham, tôi đã không gặp ông trong một thời gian dài! Rất vui được gặp lại ông!”

41 Tôi nói, “Cảm ơn. Ồ,” tôi nói, “anh chị trông giống như những người đang yêu nhau.”

“Ồ,” nói, “chúng tôi thực sự đang ổn. Phải không, em yêu?”

Cô ấy nói, “Vâng, đúng vậy, anh yêu.” Và tôi...Cô ấy nói, “Đến gặp chúng tôi lúc nào đó, thưa Mục sư.”

42 Và tôi nói, “Cảm ơn, rất nhiều.” Tôi nói, “Tạm biệt, anh chị!” Đi qua, chàng trai thân mến quay lại và vẫy tay lại, như *thế*. Tất cả đã xảy ra. Đúng vậy.

43 Tình yêu chinh phục mọi thứ. Đúng vậy, chỉ—chỉ tình yêu. Anh chị em có thể có tất cả những dấu hiệu và chứng cứ của mình, nhưng chỉ cho tôi tình yêu thương. Điều đó—điều đó giải quyết nó, đối với tôi. Ồ, chào ôi!

Lạy Chiên Con sắp chết yêu dấu, Huyết quý báu
 của Ngài
 Sẽ không bao giờ mất đi quyền năng của nó,
 Cho đến khi tất cả Hội thánh của Đức Chúa Trời
 được chuộc
 Được cứu, không phạm tội nữa. (Hiểu không?)
 Nhờ tin tôi đã thấy huyết ấy lóng lai
 Những vết thương đang chảy của Ngài,
 Tình yêu cứu chuộc là chủ đề của tôi,
 Và sẽ nói đến khi tôi chết rồi.

Đúng vậy. Ô, tuyệt vời!

⁴⁴ Bây giờ, những sự tưởng nhớ đã được thời gian thử thách! Nơi tôi có ý tưởng này sáng nay, là từ sứ điệp của chúng ta ở trường Chúa nhật, sứ điệp truyền bá phúc âm, nơi mà anh em của chúng ta đang nói về Ê-li. Nơi mà ông muốn... Những chàng trai này, những trường học của các nhà tiên tri, cách họ muốn xây dựng loại trường học lớn nào đó. Và điều đó đến với tâm trí tôi, và tôi đang nghĩ về những ý tưởng về “những sự tưởng nhớ.”

⁴⁵ Bây giờ, một sự tưởng niệm là một—một điều tuyệt vời. Chúng ta biết ơn sâu sắc những sự tưởng nhớ. Và nhiều người, trong đời sống này, đã cố gắng để lại cho họ một thứ kỷ niệm nào đó. Gần như tất cả con người thích làm điều đó. Đặt tấm bia lớn trên mộ của họ, một dấu hiệu vĩ đại. Điều đó ổn thôi. Chắc chắn. Tôi cảm kích điều đó. Điều đó—điều đó được thôi. Và rồi nhiều người cố gắng xây dựng những đền thờ lớn.

⁴⁶ Một đài tưởng niệm mà tôi muốn nhắc đến bây giờ, nó ở Ohio, và đó là một người vô đạo. Tôi quên tên ông ấy. Tôi có một bức tranh ở đâu đó trong bộ sưu tập của tôi ở nhà. Nơi mà, ông đã kiên quyết chống lại Cơ-đốc giáo, đến nỗi ông muốn có một đài tưởng niệm được xây cho ông, sau khi ông chết, với bàn chân của ông trên Kinh Thánh, đang hướng xuống như *thế*, và nói, “Hãy tránh xa những sự mê tín tôn giáo, và đến với khoa học hiện đại.” Và khi ông sắp chết, ông nói, “Nếu tôi sai trật, rần sẽ bò ra khỏi mộ tôi.” Và khi ông chết, họ vẫn đang xúc đất vào trong mộ và họ đã giết hai hay ba con rần lớn. Và ngày hôm nay, trong nghĩa địa đó, một mục sư đã chụp một bức ảnh gần đây và

mang nó đến cho tôi thấy, và những sợi dây xích treo trên chung quanh lô đất của ông...Nghĩa địa là một nơi đẹp đẽ, nhưng gò đất của ông chẳng là gì ngoài gò rần. Và cho dù, ngay cả vào mùa thu và mùa đông, những con rần vẫn bò ra từ mộ của ông. Một đài tưởng niệm! Đức Chúa Trời cấm tôi có một đài tưởng niệm như thế, hay bất cứ người nào trong anh em.

Vì vậy có những sự tưởng nhớ, mặc dầu, những sự tưởng nhớ lớn.

⁴⁷ Tôi đang nghĩ về Giô-suê, chiến binh dũng mãnh. Ông thật là một con người vĩ đại, người đã mang lấy áo giáp của Mô-i-se, như một nhà lãnh đạo của hai triệu người Do Thái này. Mô-i-se là người được chọn, được gọi ra, được phân rẽ cho một sự hầu việc. Và Giô-suê, bước vào và thế chỗ của người đó, chắc chắn là một điều tuyệt vời để làm, để ứng nghiệm lời tiên tri của nhà tiên tri này. Một chiến binh dũng mãnh, được kêu gọi, được định trước và được phong chức của Đức Chúa Trời. Bốn trăm năm trước khi ông đến, Đức Chúa Trời phán Ngài sẽ giải cứu và Ngài sẽ thăm viếng họ. Và Mô-i-se thật là một chiến binh tuyệt vời!

⁴⁸ Không một người nào từng mang giày của Mô-i-se, để thực hiện chúng, cho đến khi Chúa Jê-sus Christ có thể làm điều đó. Và ông nói, chính ông, “Chúa là Đức Chúa Trời của các ngươi sẽ đẩy lên một Đấng Tiên Tri ở giữa các ngươi, giống như ta. Và nó sẽ ứng nghiệm, nếu các ngươi không nghe Đấng Tiên Tri này, hễ ai không nghe Đấng Tiên Tri này sẽ bị trừ đi.” Đúng rồi.

Bây giờ, sự tưởng niệm vĩ đại này.

⁴⁹ Và Giô-suê đã đi xuống sông. Và sau khi Mô-i-se chết, Giô-suê thay thế ông. Và Đức Chúa Trời đã ở cùng Giô-suê. Và ông nói, “Bây giờ các ngươi hãy nên thánh, hãy giặt áo quần, và ngồi riêng ra, và đừng đến với vợ các ngươi. Và vào ngày thứ ba, Đức Chúa Trời sẽ làm điều gì đó.” Ồ, tôi...

⁵⁰ Một trong những đêm này, những buổi nhóm Chúa nhật, tôi muốn giảng về “ngày thứ ba đó,” và tỏ cho anh em thấy quyền năng nào ở trong họ, ba điều đó. Tôi đã đề cập đến điều đó sáng nay trong lời cầu nguyện, mọi người có ba điều trong các con số của Kinh Thánh.

51 “Bây giờ, vào ngày thứ ba các ngươi sẽ thấy sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.” Bây giờ nó đi...đã cho thấy rằng ông biết rõ ràng những gì ông đang nói về, bởi vì ông đã đề cập chính xác thời gian khi nó sẽ xảy ra. Và tôi có thể tưởng tượng Giô-suê đã cảm thấy thế nào, khi ông đứng ngoài đó trước tất cả những người Y-sơ-ra-ên đó. Bây giờ, lời của ông phải đúng. Và đó là nước Giô-đanh đang dâng lên.

52 Anh em thấy đấy, tính cách của một người được biết đến bởi những công việc của người ấy. Bất kể anh em là ai, công việc của anh em chứng minh anh em là gì. Cho dù anh em làm chứng nhiều thế nào đi nữa, bất cứ điều gì anh em nói, ủng hộ hay lừa dối, điều đó không liên quan gì với nó. Công việc của anh nói lên anh là gì, nói lên anh là gì bên trong. Mỗi công việc mà anh làm, bày tỏ anh là ai.

53 Và các bạn những thương gia, nếu các bạn chỉ làm một công việc chấp vá, hãy hiểu những gì tôi muốn nói, chỉ là một công việc nửa vời, đừng làm thế. Nếu bạn không thể làm điều đó đúng đắn, đừng làm điều đó chút nào. Đúng vậy.

54 Khi anh em đến với Đấng Christ, nếu anh em hoàn toàn không thể dâng hết, khóa lại, dự trữ, và đóng thùng, và đến với Đấng Christ, đừng đến chút nào. Nhưng khi anh em thực sự muốn là một Cơ-đốc nhân, hãy đứng ra. Làm cho nó thành hiện thực. Đó là những gì Đức Chúa Trời muốn anh em trở thành. Và điều đó sẽ—điều đó sẽ chứng minh, những công việc của anh em sẽ chứng minh tính cách của anh em là gì. Tính cách của anh em được biết đến bởi những công việc mà anh em làm.

55 Và Giô-suê, bây giờ, lời của ông đang bị đe dọa; vâng, thưa quý vị, giống như—như Nô-ê ngày xưa. Nhưng Giô-suê phải vượt qua con sông này. Và trông giống như ông đã chọn thời điểm tồi tệ nhất mà có thể nghĩ đến. Đó là vào tháng Tư. Và đó là khi tuyết đang tan chảy ở xứ Giu-đa, và tràn xuống qua những ngọn núi, và sông Giô-đanh già nua đầy bùn, và chảy thẳng ra vào—đến những cánh đồng, để tưới nước cho những cánh đồng của sông Giô-đanh. Và trông giống như, nếu nó là toán học, hoặc—hoặc giáo dục, hoặc khoa học, thì ông—ông đã chọn thời điểm tồi tệ hơn trong cả năm để vượt qua sông Giô-đanh. Nhưng Đức Chúa

Trời thích lấy những lần đó để chứng minh rằng Ngài là Đức Chúa Trời.

56 Và những người của Đức Chúa Trời, những người tin Đức Chúa Trời và biết những gì Đức Chúa Trời đã hứa, không sợ làm điều đó, bởi vì Đức Chúa Trời sẽ gắn bó với Lời Ngài, chắc chắn như Ngài là Đức Chúa Trời.

57 Và khi ông nói, “Trước tiên, hãy mang hòm giao ước và đi về phía trước.” Và khi bàn chân của những thầy tế lễ đó chạm vào Giô-đanh đó, cho dù nó có hoang dại thế nào đi nữa, và nó dâng lên như thế nào, nó nhường chỗ cho Lời Đời đời của Đức Chúa Trời, vì Lời đã ở trong hòm giao ước. Chúa Jêsus phán, bấy giờ, “Trời đất sẽ qua đi, nhưng Lời Ta sẽ không bao giờ qua đi.” Vì vậy, Giô-suê, biết rằng lời của ông phải dựa trên Lời Đức Chúa Trời, và ông đặt Lời Đức Chúa Trời lên hàng đầu.

58 Ước gì những người đau ốm ở đây tối nay sẽ làm điều đó, đặt Lời Đức Chúa Trời với sự xưng tội của mình. Đặt lời xưng tội của bạn, bạn tin điều đó và đặt nó ra đó; và gọi những điều đó, mà không có, như thể chúng đã có. Thế thì chúng ta đang tiến lên. Hãy làm theo cách đó. Lời Đức Chúa Trời sẽ làm cho điều đó xảy ra.

59 Và khi bàn chân của các thầy tế lễ chạm vào sông Giô-đanh, nó chỉ lui trở lại, từ bên này sang bên kia. Và dòng nước bị chặn lại.

60 Các bạn có nhận ra không? Tiếng âm âm của dòng sông đó sẽ mang đến một bờ sông ở đó, trong thời gian hai mươi phút, hẳn là lớn như—như một số đập lớn hiện đại này mà chúng ta có, và Đập Colorado Boulder ở ngoài đó. Con đường mà sông Giô-đanh đi qua đó, là ra khỏi núi, với một lưu lượng lớn, và nó đang quét qua những thung lũng đó.

61 Và khi hai triệu người đi bộ, với phụ nữ và trẻ em, khả năng ở đó, có lẽ mất bốn hay năm giờ, hoặc nhiều hơn. Và anh em nghĩ gì? Dòng sông đó sẽ bị lấp đầy. Nhưng, Đức Chúa Trời đã chặn dòng suối lại. A-men. Ồ, tôi thích điều đó. Chặn những con suối lại! Và nó đã nằm đó cho đến khi họ đi qua.

⁶² Rồi Đức Chúa Trời phán với Giô-suê, “Chúng ta muốn làm một sự tưởng nhớ điều này. Hãy đi ra đó và sai mỗi người Y-sơ-ra-ên, một người từ một chi phái, và nhặt mười hai hòn đá và làm một sự tưởng nhớ. Và sự tưởng nhớ này sẽ có khi con cái của các người đi qua con đường này, chúng sẽ cầu xin, ‘Điều gì đã khiến những hòn đá này ở đây?’ Và các người sẽ kể cho họ câu chuyện về cách Đức Chúa Trời đã chặn sông Giô-đanh lại như thế nào.” Đó là một kỷ niệm tuyệt vời. Một ngày nào đó tôi hy vọng sẽ nhìn thấy những hòn đá đó, trong tương lai gần, về nơi chúng vẫn đứng như một đài tưởng niệm. Nhưng rồi tôi nghĩ về—về một sự tưởng niệm khác...Thật là một sự tưởng nhớ phước hạnh tuyệt vời!

⁶³ Rồi tôi nghĩ về một sự tưởng nhớ khác, ngày nọ, khi một người đàn bà đã có sự lựa chọn sai lầm. Bà đã quyết định không ở lại vùng đồng bằng đầy nước của—của, hay là, ở lại trong những đồng bằng đầy nước của Sô-đôm và Gô-mô-rơ, và hòa đồng và sống giống như những người phụ nữ còn lại trong những ngày đó.

⁶⁴ Bà đã không có sự lựa chọn tốt, như Sa-ra người đã ở lại trong vùng đất cằn cỗi. Chỉ có điều, bà đã giữ Lời Đức Chúa Trời trong lòng. Và bà đã vâng lời và đáng yêu với chồng mình, đến nỗi bà gọi ông là “chúa” của mình. Và đó là nơi Đức Chúa Trời đã xuống với hai Thiên sứ và thăm viếng họ trong trại.

⁶⁵ Nhưng, Bà Lót, bà đã trở nên rất trần tục và chấp nhận những điều thuộc về thế gian. Và thật là một bài học cho chúng ta, ngày nay, rằng chúng ta có thể trở nên quá quan tâm đến thế gian. Và tôi khá chắc chắn, ngày hôm nay, rằng toàn bộ giáo hội, đang trở nên quá quan tâm đến thế gian. Bây giờ, có lẽ, Bà Lót không có ý làm điều đó, khi bà đi xuống đó. Bà nghĩ, “Mình sẽ thật hòa đồng.” Hòa đồng cũng được, nhưng đừng bắt theo những thói quen của thế gian.

⁶⁶ Khi anh chị em đi, hãy đi giống như Sa-đơ-rắc, Mê-sác, và A-bết-nê-gô, và Đa-ni-ên. Họ đã có mục đích trong lòng rằng họ sẽ không làm ô uế chính mình, cho dù điều gì đến hay đi. Cho dù những người còn lại của hội thánh có sa ngã, những gì đã xảy ra,

họ đã có mục đích trong lòng. Và họ là một sự tưởng nhớ ngày hôm nay.

⁶⁷ Và Bà Lót đứng đó như một sự tưởng nhớ. Và khi Đức Chúa Trời ban cho bà sứ điệp ân điển cuối cùng của bà, khi Ngài sai những Thiên sứ đó xuống đó và nói với họ rằng trong vòng vài giờ rằng Sô-đôm và Gô-mô-rơ sẽ bị thiêu cháy, tuy nhiên, bà không thể chịu đựng được ý nghĩ từ bỏ đời sống xã hội của mình, để đi vào sa mạc, và sống giống như Sa-ra đã sống trong sa mạc, và phải mặc những bộ quần áo bình thường, giản dị của người phụ nữ bình thường. Bà muốn ở trong sự xa hoa. Chồng bà đã trở thành một người vĩ đại trong thành phố. Ông ngồi trong công, như một quan tòa hay như một thị trưởng của thành phố. Và bà muốn có những thứ xa hoa này. Và bà không thể chịu đựng được ý nghĩ phải từ bỏ những điều đó. Và khi bà đi với chồng, ra khỏi thành phố, bà cứ nhìn lại, khóc lóc và đau buồn bởi vì bà phải từ bỏ nó, để phân rẽ chính mình khỏi loại sự chết đó.

⁶⁸ Chúa Jêsus phán, “Kẻ nào đặt tay vào cái cày, và thậm chí còn quay lại nhìn, thì không xứng đáng với việc cày.” Chúng ta nên là kiểu người nào? Người nào đặt tay mình vào cái cày, và thậm chí không—không quay lại, nhưng chỉ quay lại nhìn, thậm chí không xứng đáng với sự cày cấy.Ồ, chúng ta nên giữ đôi mắt và tấm lòng của chúng ta duy nhất. Cho dù người khác làm gì, giáo hội làm gì, người lân cận làm gì, bất cứ ai khác làm gì, giữ tấm lòng của anh em tập trung vào Đồi Sọ. Thậm chí đừng đừng lại để nhìn lại. Chúng ta không có thời gian để nhìn lại.

⁶⁹ Và người đàn bà này, bởi vì bà đã làm vậy, Đức Chúa Trời đã ban cho một sự tưởng nhớ cho tất cả những người quay lại nhìn, sau khi họ đã từng tin nhận Đấng Christ là Đấng Cứu Rỗi của cá nhân họ. Bà đã trở thành một trụ muối. Và bà đứng đó cho đến ngày nay, nó có thể được nhìn thấy trên những cánh đồng, rằng người đàn bà đứng đó quay đầu lại, nhìn lại. Và bà ấy nhìn lại qua vai trái của mình, để nhìn lại vào những cánh đồng. Tấm lòng bà đã trở lại đó. Tuy nhiên, bà đã bị ép buộc, như nó đã xảy ra, để làm điều này.

⁷⁰ Và nhiều người tin nhận Đấng Christ theo cách đó, ngày nay, bởi vì họ bước ra khỏi thế gian, cảm thấy như họ bị ép buộc làm

điều đó. Và họ cứ khao khát và ham muốn, và không lâu cho đến khi họ trở lại. Và chúng—chúng là những sự tưởng nhớ khủng khiếp về ân điển của Đức Chúa Trời, về tình yêu của Đức Chúa Trời như đã tỏ cho họ thấy. Bây giờ, những sự tưởng nhớ!

⁷¹ Bây giờ, trong thời Chúa Jêsus, trên đất, người Do Thái đã xây dựng một đền thờ như một sự tưởng nhớ. Và họ đã tỏ cho Chúa Jêsus thấy đền thờ đó được xây dựng tốt đẹp như thế nào. Và Ngài phán...Phải mất bốn mươi năm để xây dựng đền thờ; khoảng tám mươi năm, hoàn toàn. Trong bốn mươi năm, họ đã cắt ra những viên đá trong những nơi khác nhau trên thế giới. Bốn mươi năm trong quá trình xây dựng của nó, không một tiếng rì rầm của cái cưa hay tiếng búa.

⁷² Nhưng, anh em biết đấy, ngay cả Chúa Jêsus đã phán ở đó, “Đừng nhìn vào điều này, vì Ta nói cùng các ngươi, rằng sẽ có lúc không còn hòn đá nào đặt trên hòn đá khác, hòn đá này đè lên hòn đá khác.”

⁷³ Ngay trước đó, Ngài đã phán những Lời tưởng nhớ vĩ đại này, “Trời đất sẽ qua đi, những đền thờ sẽ qua đi, những sự tưởng nhớ sẽ qua đi, nhưng Lời Ta là sự tưởng nhớ đời đời.”

⁷⁴ Con tàu đã thối rữa, cách đây nhiều năm. Những ngôi mộ của các vị tiên tri đã sụp đổ. Và tất cả những đài tưởng niệm khác nhau đã bị xuống cấp, bị bạc màu theo thời gian, đá mòn đi. Nhưng Lời Đức Chúa Trời vẫn y nguyên, đẹp mãi mãi. Thật sống động và tươi mới tối nay, đối với những tín hữu của thời đại này, như chính những ngày mà Nó đã được phán.

⁷⁵ Không lạ gì, Ê-li, sáng nay, trong của chúng ta...sứ điệp mà người anh em của chúng ta đã ban cho chúng ta. Khi họ muốn xây một trường học vĩ đại cho các tiên tri, như một đài tưởng niệm, nhưng Ê-li đã chọn một điều tốt hơn, một phép lạ của Đức Chúa Trời nhắc lên một dụng cụ bị rớt và làm cho nó nổi trên mặt nước. Đó là Lời của Chúa.

⁷⁶ Và tốt hơn nhiều là người ấy, tối nay, là người sẽ tiếp nhận Lời của Chúa, trong lòng mình, cho một sự tưởng nhớ, hơn là những người sẽ cố gắng dựng lên một đài tưởng niệm vĩ đại nào đó.

77 Cách đây không lâu, khi tôi nghe, khi tôi ở nước Ý, tôi đã nghe nói về Mussolini, và bức tượng vĩ đại đó cao bốn mươi bộ, mà ông đã xây dựng như một đài tưởng niệm cho môn điền kinh, khi ông là một vận động viên điền kinh. Và tôi muốn tìm thấy đài tưởng niệm đó. Và, anh em biết đấy, nó đã bị thổi thành bột bởi một quả bom tấn lớn.

78 Tôi đã đứng, cách đây khoảng hai, ba năm, trên nơi mà các pha-ra-ôn của Ai Cập đã dựng lên những đền thờ lớn và những hình tượng. Và tôi...Họ nói với tôi rằng anh em sẽ phải đào sáu mét dưới đất, để tìm thấy ngay cả mặt đất nơi những đài tưởng niệm đó đã đứng.

79 Tôi đã đứng nơi Sê-sa Au-gút-tơ, nơi những Hê-rốt và những người vĩ đại của Rô-ma. Và tôi đã đi trên một con phố, và nơi ông thường đi xuống phố từ cung điện, và nó cách mặt đất khoảng bảy mét sáu. Những đài tưởng niệm họ đã biến mất.

80 Nhưng Lời hằng sống đó của Đức Chúa Trời vẫn y nguyên và thật có giá trị. Đó là một sự tưởng nhớ.

81 Vì vậy tôi nói, ngày hôm nay, thưa anh em, những việc mà anh em làm, những lời mà anh em nói, cách anh em đối xử với người lân cận của mình, và những gì anh chị em làm về Đấng Christ, sẽ là một sự tưởng nhớ đời đời. Anh chị em có thể có một ngôi nhà tốt đẹp để lại cho con cái mình. Anh chị em có thể đang làm việc cho một số phương kế sinh nhai, để lại cho con cái của mình. Nhưng tôi thích để lại Lời của Đức Chúa Trời hơn là bất cứ điều gì khác. Những ngôi nhà đó sẽ tan biến. Điều đó hoàn toàn ổn, điều đó tốt. Tôi không có gì chống lại nó. Nhưng đừng làm những điều nhỏ nhặt đó và bỏ mặc những điều vĩ đại lớn lao, anh em thấy đấy. Bởi vì, Lời sẽ...Nhà sẽ hư mất, và dân sự sẽ hư mất với nó. Nhưng Lời của Đức Chúa Trời sẽ khiến họ sống lại trong những ngày sau rốt, và ban cho họ Sự sống Đời đời và bất tử lần nữa. Và, bây giờ, để tạo nên một gia sản như thế này, Lời Đời đời của Đức Chúa Trời!

82 Tôi nghĩ về bài hát cũ này chúng ta thường hát ở đây, cách đây nhiều năm:

Thời gian đầy dẫy với sự chuyển dịch nhanh chóng,
 Không có gì trên trái đất sẽ đứng vững,
 Hãy xây dựng hy vọng của anh em trên những điều Đồi đồi,
 Hãy nắm lấy bàn tay không thay đổi của Đức Chúa Trời!

Khi cuộc hành trình của chúng ta hoàn tất,
 Nếu chúng ta chân thật với Đức Chúa Trời,
 Ngôi nhà công bằng và tươi sáng của chúng ta trong miền Vinh hiển,
 Linh hồn được cất lên của chúng ta sẽ nhìn thấy!

⁸³ Thật tốt hơn biết bao khi nhìn ra ngoài, đối diện với mặt trời lặn, khi các tĩnh mạch của anh chị em đang lạnh dần trong thân thể bạn, khi con cái của anh chị em đứng quanh giường, để biết rằng anh chị em đã có một đài tưởng niệm được xây dựng, rằng, “Con yêu, ngày nào đó bố sẽ gặp các con ở phía bên kia!” Tôi muốn có điều đó hơn.

⁸⁴ Khi bác sĩ nói, “Billy, không thể làm gì hơn nữa cho anh.”

⁸⁵ Và tôi nhìn thấy những đứa con của tôi, và tôi hôn tạm biệt chúng. Tôi nói, “Nhưng bố không chết. Người sẽ đi đến sự yên nghỉ, đến một Nơi. ‘Vì nếu đèn tạm trên đất này bị hư nát, thì ta có một đèn tạm đang chờ đợi rồi.’” Thật là một sự tưởng nhớ để nói lên! Tôi thà làm điều đó, đối mặt với các con tôi, còn hơn là nói, “Các con yêu quý, bố có một triệu đô-la trong ngân hàng này, và một triệu ở trên đây trong điều này, cho các con.” Tôi thà để lại lời chứng đó.

Với sự chia lìa, để lại đằng sau chúng ta
 Những dấu chân trên cát của thời gian;

Những dấu chân, mà có lẽ một người nào khác,
 Đang chèo thuyền trên biển đời trang trọng,
 Vì một người anh em bị đắm tàu và thất vọng,
 Nhìn thấy, sẽ lấy lại can đảm.

Chắc chắn vậy! Để lại cho họ những sự tưởng nhớ, những lời chứng của anh em.

⁸⁶ Thật tôi đang nghĩ, tối nay, về một cụ già đang nằm nơi xa kia, trong những giờ cuối cùng của cuộc đời này, đã gọi ngày nọ và muốn tôi giảng về tang lễ của ông; Đền tạm của Paul Rader. Đó là người bạn tốt của tôi, F. F. Bosworth, một vị thánh tin kính sẽ đi gặp Đấng Tạo Dựng của mình. Và ông nói, “Đây là thời gian hạnh phúc nhất trong đời tôi, Anh Branham à.” Ông nói, “Tôi rất vui mừng biết rằng tôi sẽ gặp Ngài, tôi hầu như không thể ngủ vào ban đêm.”

⁸⁷ Tôi đã nghe về Bà Aimee McPherson; không thiếu tôn trọng bà, một người phụ nữ tuyệt vời. Tôi thấy những dấu hiệu trong *điều này* và *điều kia*. Tôi thấy những dấu hiệu của Smith Wigglesworth và Tiến sĩ Price, và nhiều người vĩ đại đó, nhưng không một dấu hiệu nào tôi từng nghe bất cứ ai nói về F. F. Bosworth. Đức Chúa Trời ôi, xin cho sự kết thúc của con là như thế, một sự tưởng nhớ về ân điển của Đức Chúa Jêsus Christ!

⁸⁸ Tôi nghĩ về E. Howard Cadle ở trên đây, cách đây không lâu, khi ông đang nằm trên sàn nhà, như một kẻ say rượu, và—và ruồi bu trong miệng ông. Và bà mẹ già yêu dấu của ông ở nơi kia đã cầu nguyện và tin, và nắm giữ Đức Chúa Trời, cho chàng trai say xỉn của bà. Ở đó, khi ông rời khỏi thế gian, ông đã để lại một lời chứng và một sự tưởng nhớ về ân điển của Đức Chúa Trời Toàn Năng đó là đủ. Khi Lời Đức Chúa Trời được đặt cho Ngài, trong lời cầu nguyện, Đức Chúa Trời phải trả lời cho điều đó.

⁸⁹ Đức Chúa Trời đang xây dựng một Hội thánh như một sự tưởng nhớ, một sự tưởng nhớ về sự hy sinh của Ngài. Đấng Christ không bao giờ đến thế gian để chết một cách vô ích. Sự chết của Ngài sẽ không vô ích. “Đức Chúa Trời có thể khiến những hòn đá này sanh ra con cái cho Áp-ra-ham.” Nếu người ta không sống Điều đó, nếu họ không nhận lấy Nó và, dưới sự xem xét, và nhận ra ân tứ lớn lao mà Đức Chúa Trời đã ban cho họ là gì, Đức Chúa Trời có thể khiến những hòn đá sanh ra con cái cho Áp-ra-ham. Thật sự Ngài sẽ làm điều đó! Và khi tôi nghĩ về điều đó, và nghĩ về cái giá lớn mà Ngài đã phải trả! Bây giờ tốt...

⁹⁰ Mọi người muốn mọi thứ miễn phí, muốn mọi...Đó là cách sống của người Mỹ ngày nay. Nhận mọi thứ anh em có thể không mất điều gì cả. Thừa anh em, anh em không nhận được điều gì xứng đáng, không mất điều gì cả. Anh em trả tiền cho những gì mình nhận được. Đúng vậy. Anh em phải trả giá cho nó, và nó phải trả giá.

⁹¹ Và sự cứu rỗi của anh chị em phải trả giá, cho Đức Chúa Trời. Phải trả giá cho Con độc sanh của Ngài, để ban Sự sống Đời đời cho mọi người và làm cho người ấy hạnh phúc, tối nay, và sống cho những điều đáng để sống. Không phải để lại điều gì đó cho con cái chúng ta; không có di sản nào để lại, lớn hơn sự cứu rỗi của Đức Chúa Jêsus chúng ta. Chắc chắn, nó không phải.

⁹² Bây giờ, những cái giá lớn đã được trả. Thử nghiệm thời gian phải đến. Đó là những sự tưởng nhớ đã được thử nghiệm thời gian. Và sự tưởng nhớ duy nhất từng được thử nghiệm đúng, là Lời Đức Chúa Trời. Ồ, những kẻ ngoại đạo đã cố gắng dập tắt Nó. Họ đã làm mọi thứ họ có thể làm, nhưng Nó sẽ không bao giờ qua đi. Nó có thể không bao giờ sai.

⁹³ Áp-ra-ham, khi ông nhận được sự tưởng nhớ đó của Đức Chúa Trời, “Người sẽ có con với người đàn bà đó, Sa-ra.” Hai mươi lăm năm, ông tin điều đó với cả tấm lòng, và chối bỏ bất cứ điều gì trái ngược với nó, vì ông biết rằng Đức Chúa Trời sẽ giữ Lời Ngài.

⁹⁴ Những kẻ ngoại đạo, ngày nay, họ nổi dậy và cố bôi nhọ Kinh Thánh. Trước khi anh em có thể ngừng Kinh Thánh, anh em phải dừng thời gian trước khi anh em có thể làm điều đó. Mọi thế giới vô thần, mọi dân tộc vô thần, mọi dân tộc cộng sản, và bất kể họ là gì, mọi đức Phật, mọi đạo Jain, mọi tín đồ Hồi giáo, phải chứng kiến sự ra đời của Chúa Jêsus Christ, mỗi ngày. Ồ, mỗi lần anh em ký một lá thư, a-men, mỗi lần anh em viết ngày tháng, anh em làm chứng rằng Đức Chúa Trời đã sai Con Ngài đến, một ngàn chín trăm năm mươi bảy năm trước. Thừa anh em, anh em không thể làm điều đó. Nó có thể không bao giờ. “Trời đất sẽ qua đi, nhưng Lời Ta sẽ không bao giờ qua đi.”

⁹⁵ Cách đây một thời gian, tôi đã ở New York, đi ra trên một hòn đảo nhỏ, với Tượng Nữ thần Tự do mà đã được trao cho...

bởi chính phủ Pháp, cho Hoa Kỳ, cách đây nhiều năm. Và trong tay là một ngọn đuốc. Chúng tôi đã đi lên cánh tay đó. Có một cửa sổ ở đó. Và nơi ánh sáng vĩ đại này đang chiếu sáng, Tôi để ý dọc theo bên cạnh là một đám chim sẻ nhỏ, và tất cả chúng đã chết, nằm dọc theo bên cạnh. Và tôi nói với người dẫn đường, “Những con chim sẻ đó bị gì? Chúng có bị điện giật không?”

⁹⁶ Nói, “Không, thưa ông. Chúng tôi chưa bao giờ nhật được chúng cho đến sáng nay.” Nói, “Đêm qua có một cơn bão, một cơn bão lớn đi qua vịnh ở đây.”

Tôi nói, “Vâng, thưa ông. Tôi biết điều đó.”

⁹⁷ Ông nói, “Những chú chim đã bị cuốn vào cơn bão.” Và nói, “Khi chúng ở trong ánh sáng này, chúng đã cố gắng đánh vào ánh sáng. Thấy không? Chúng cứ đập vào cái kính này và đập.” Và nói, “Thay vì sử dụng ánh sáng để đi đến nơi an toàn, chúng đã cố gắng đập ánh sáng.”

⁹⁸ Và rồi nguồn cảm hứng đã đập vào tôi. Đúng vậy. Những người nam và người nữ đang cố gắng đánh bại Ánh sáng của Đức Chúa Trời, chỉ đang đánh bộ não của họ. Và, Ánh Sáng, tại sao họ không sử dụng Nó để đi đến sự an toàn, thay vì đánh vào bộ não của anh em? Cố gắng và chối bỏ Nó, và nói, “Những ngày của phép lạ đã qua rồi. Không có chuyện như sự chữa lành Thiên liêng, không có sự cứu rỗi bằng tấm lòng, những điều này.” Họ chỉ đang đập vào cột trụ. Chùng nào họ làm điều đó, Hội thánh vĩ đại của Đức Chúa Trời đang tiến lên và đi lên, hết sức mình. Nhiều người đứng lên và tuyên bố là *thế này*, và *thế kia*, và thất bại, và vân vân. Nhưng Hội thánh của Đức Chúa Trời tiếp tục vận hành, và Lời Đức Chúa Trời tiếp tục vận hành. Nó được làm từ loại vật liệu thích hợp.

⁹⁹ Cách đây không lâu, ở dưới nước Úc, nước Úc vĩ đại ở dưới ảnh hưởng của Anh quốc, giống như Nam Phi, ngay trên đường đến nước Úc. Ở dưới Sydney, có một thành phố lớn bao quanh vịnh ở đó, Anh Beeler có lẽ biết về điều đó nhiều hơn tôi. Tuy nhiên, họ muốn xây một cây cầu, kéo dài từ—từ Bắc Sydney đến Nam Sydney. Họ đã kêu gọi khắp đất nước, để mời những kiến trúc sư, những người xây dựng cây cầu, đến để xây dựng cây cầu này. Không ai trong số họ muốn chấp nhận nó. Không ai dám

chấp nhận nó. Ngay khi họ đến đó, họ phát hiện ra rằng đáy biển đó cát đang không ổn định. Đó là cát lún, và không có gì sẽ đứng vững. Và họ đã thử nghiệm nó và thăm dò độ sâu, và tiếp tục. Họ nói, “Không, chúng tôi thậm chí sẽ không cam kết xây dựng một cây cầu như vậy. Nó không thể được thực hiện.”

¹⁰⁰ Sau một thời gian ngắn, một kiến trúc sư trẻ từ nước Anh đến, người nổi tiếng, người có uy tín, có tiếng tốt.

¹⁰¹ Ồ, tôi thích điều đó! Tôi thích một người có danh tiếng.Ồ, anh em không cần phải là một người quan trọng. Anh em có thể là một người nghèo khổ sống trong một ngõ hẻm, và có tiếng tăm hơn hẳn một người quyền lực. Chắc chắn vậy. Anh em không cần phải giàu có. Anh em có thể chỉ có một danh tiếng. Điều đó tuyên bố, danh tiếng của anh em và anh em làm gì, làm cho anh em là gì. Nó mang lại cho anh em danh tiếng của mình. Và anh em được biết đến bởi danh tiếng của mình.

¹⁰² Người này đã đi xuống đó với một danh tiếng tuyệt vời. Anh ấy đã xem xét tình hình. Anh đã đi dạo trên bờ sông trong vài ngày. Anh đã nghiên cứu nó. Anh đã thử nghiệm. Anh đo độ sâu. Anh ấy nhìn quanh. Sau một thời gian ngắn, anh ấy đến gặp thị trưởng, nói, “Tôi sẽ nhận công việc đó.”

“Tại sao,” ông ấy nói, “thưa ông, ông biết ông đang chấp nhận điều gì không?”

Anh ấy nói, “Tôi hoàn toàn hiểu.”

¹⁰³ Ông ấy nói, “Ồ, kiến trúc sư vĩ đại này nói...Những kiến trúc sư người Mỹ và những kiến trúc sư từ khắp nơi trên thế giới, những người xây cầu, đã đến đây, và họ sợ công việc.”

¹⁰⁴ Anh ấy nói, “Nhưng, thưa ông, tôi không sợ công việc. Tôi sẽ chấp nhận nó.” Anh ấy nói, “Tôi nhận biết rằng tôi có một danh tiếng trên khắp thế giới, như một người xây dựng cây cầu; nhưng tôi sẽ đánh cược danh tiếng của mình, vì tôi có thể xây dựng nó.”Ồ, anh đã có một khái tượng! Trước khi một người có thể tạo nên danh tiếng, anh ta phải có một khái tượng về những gì anh ta đang làm.

¹⁰⁵ Ồ, chúc tụng Chúa! Đó là lý do mà có một Thiên đàng để đi đến. Đó là lý do chúng ta có thể có tiếng là Cơ-đốc nhân, chúng

ta biết chất liệu gì trong tòa nhà này. Đúng vậy. Đó là Huyết của Chúa Jêsus Christ ở trong tòa nhà này. Đúng vậy. Huyết bôi sạch của Ngài đã rửa sạch mọi tội lỗi. Ngài đã đem tôi ra khỏi các ngõ hẻm của địa ngục và làm cho tôi trở nên tôi tớ của Ngài. Thế thì, tôi tin nơi Ngài. Vì vậy, tôi đã vượt qua sự chết để đến với Sự sống. Và mọi tín đồ đã làm điều đó, bởi vì họ có sự tự tin và họ tin vào Người Xây Dựng vĩ đại này, và Kiến Trúc Sư vĩ đại này.

¹⁰⁶ Bây giờ, khi người đó làm điều đó, điều đầu tiên anh ấy làm, để chắc chắn rằng anh ta đúng, anh ấy đã đi xuống đó. Và anh nói, “Bây giờ, trước khi chúng ta bắt đầu cây cầu này, chúng ta phải đi đến nền tảng vững chắc. Chúng ta phải đi.” Anh biết rằng dưới lớp cát đó, là lòng đất ở đó, là đá cứng. Anh ấy đã làm gì ngoài việc có được những chiếc máy bơm to lớn? Và đi vào đó và đặt những cái ống lớn xuống, và anh đã thổi cát bay, với những cái máy bơm này, cho đến khi anh ấy thổi nó xuống tới lớp đá cứng. Khi anh đặt nó lên tảng đá, anh đã neo những cái bu-lông to lớn này vào trong đó, và chuẩn bị nó sẵn sàng. Và anh đã thổi bay từng cái một.

¹⁰⁷ Và rồi anh đi qua và kiểm, xung quanh anh, những kiến trúc sư giỏi nhất mà anh có thể tìm thấy, những nhà khoa học giỏi nhất, những thiết bị tốt nhất. Anh đã sai đi và kiểm thép cho cây cầu của mình. Khi anh làm điều đó, anh sẽ không đặt một miếng thép, thậm chí không một bu-lông, cho đến khi nó được thử nghiệm một cách khoa học; để xem có lỗ khí nào trong đó không, để xem có lỗ khí nhỏ nào ở đó, trong xương đúc, nơi họ đã làm ra nó và nhào nặn nó, để xem thử nó có đúng không.Ồ, thật là một—một sự tương nhớ sẽ là gì, nếu...với danh tiếng của anh như một người xây dựng cây cầu.

¹⁰⁸ Nếu anh đã gặp nhiều rắc rối như vậy, để chắc chắn rằng cây cầu sẽ được an toàn, anh em nghĩ Đức Chúa Trời đã đi đến bao nhiêu rắc rối, để chắc chắn Hội thánh này sẽ được an toàn? Vâng, thưa quý vị. Có một sự tương nhớ đến cái chết của Đấng Christ, đó là Hội thánh của Ngài. Một số người không muốn sống điều đó, một số người muốn. Nhưng, đó là thời gian thử nghiệm. Đức Chúa Trời đang thử nghiệm dân sự, ngày hôm nay, để tương nhớ Ngài.

Nhiều lần, người ta nói, “Ồ, tôi bị thử thách quá!”

109 Chúc tụng Danh Chúa, vì những cám dỗ! “Lúc tôi yếu đuối, ấy là lúc tôi mạnh mẽ,” Phao-lô nói. “Mỗi người con đến với Đức Chúa Trời, trước hết phải được thử thách và cám dỗ.” Và những giấy chứng nhận này thì ngọt ngào hơn đối với anh em, và yêu quý hơn đối với anh em, hơn vàng quý báu. Đó là thời gian thử nghiệm.

110 Cách đây nhiều năm, trước khi họ có những lò luyện kim, họ thường lấy vàng... Và làm thế nào họ sẽ biết nó đúng hay không, và tất cả bùn ra khỏi nó, tất cả sắt rỉ (đó là vàng lừa), tất cả những sắt rỉ đã ra khỏi nó, họ... Những Người Đánh đập nó, và đập nó và quay nó, và đập nó và quay nó, cho đến khi người đập nó nhìn thấy sự phản chiếu của người đó—người đó trong vàng.

111 Đó là cách Đức Chúa Trời làm với Hội thánh Ngài. Ngài cho anh em thử thách này đến thử thách khác, thử nghiệm này đến thử nghiệm khác, thử thách này đến thử thách khác, thử thách này đến thử thách khác, cho đến khi Sự Sống của Đấng Christ được phản ánh trong đời sống của anh em; cho đến khi anh em trở nên bình an, tĩnh táo, nhu mì, hiền lành, khiêm nhường, sẵn sàng, phục tùng, ước muốn, quay đầu với những việc thuộc về thế gian, và nhìn thẳng lên Đồi Sọ, với Đấng Mà đang bị đánh đập. Nhiều lần anh em nghĩ điều đó thật lạ lùng bởi vì những thử thách nảy lửa, bệnh tật, và những sự bất bớ. Nó chỉ được thực hiện để kiểm tra anh em, để lấy bụi bẩn ra khỏi anh em, để lấy bùn ra khỏi anh em, để loại bỏ sự chậm chạp ra khỏi anh em, để đánh thức anh em đến nơi mà anh em có thể nhìn và thấy sự phản chiếu, hay một người có thể thấy sự phản chiếu của Đấng Christ trong anh em, “Đấng Christ ở trong anh em, hy vọng về sự Vinh hiển.”

112 Anh ấy đã kiểm tra từng mảnh. Cuối cùng, anh ấy... Trước khi anh ấy đặt một cái bu-lông vào, anh đã kiểm tra nó. Anh đã thử nghiệm mọi thứ.

113 Rồi khi anh ấy đã làm xong tất cả, bấy giờ, những kẻ nhạo báng đứng bên cạnh và nói, “Nó sẽ không giữ được. Nó không thể làm điều đó.”

114 Đó là những gì họ đang nói ngày nay. “Đây là tôn giáo Đức Thánh Linh mà anh đang nói về, sẽ không lâu nữa, cây đó sẽ bị thiêu rụi.” Nhưng nó không cháy rụi.

115Ồ, ngọn—ngọn lửa chỉ tưới nước cho nó. Nó chỉ mang lại cho chúng ta hy vọng mới. Điều đó chỉ—điều đó chỉ củng cố nó; mọi thử thách, thử nghiệm. Mỗi lần một cơn gió đập vào cây và đẩy nó tới lui, và tới lui, chỉ làm nó nổi lóng các rễ để nó có thể phát triển sâu hơn và nắm giữ tốt hơn. Mỗi lần bệnh tật ập đến nhà anh em, mỗi lần thử thách ập đến nhà anh em, mỗi lần những người hàng xóm nói điều gì đó không tốt về anh em, điều đó chỉ làm anh em lay động, nổi lóng tinh thần, để anh em có thể ngồi xuống và bám giữ tốt hơn trên Vầng Đá Đồi đồi của Lời không thể lay chuyển của Đức Chúa Trời. Đó là cách Đức Chúa Trời làm điều đó. Ngài ban đến những thử thách đó để kiểm tra anh em và để chứng tỏ anh em, để lay chuyển anh em và ban cho anh em một sự nắm giữ mới.

116 Rồi chúng ta thấy, khi anh ấy đã làm tất cả điều đó, những người chỉ trích đứng bên cạnh và nói, “Nó không thể hoạt động được.” Nhưng điều gì? Kiến trúc sư biết cây cầu của mình sẽ giữ vững. Ông biết điều đó sẽ xảy ra, bởi vì nó sẽ được thử nghiệm.

117 Đó là lý do Đức Chúa Trời phán, “Ta sẽ có một Hội thánh không vết không nhăn.” A-men. Nó đã trải qua bài kiểm tra. Và mọi con cái đến với Đức Chúa Trời phải được thử thách.

118 Vào ngày tưởng nhớ vĩ đại đó, khi họ sẽ, khi hai phía được bắt đầu từ cả hai phía, khi họ gặp nhau ở giữa vịnh, người đã xây dựng nó, ông nói, “Tôi sẽ không mời bất cứ người nào.”

119 Tất cả các kiến trúc sư đứng xung quanh, nói, “Ngay khi bất kỳ sự rung động nào chạm vào cây cầu đó, nó sẽ đi thẳng xuống. Nó sẽ nguy hiểm.” Không có công ty bảo hiểm nào sẽ bảo hiểm cho ông ta về điều đó.

120 Ông không cần bảo hiểm. Ông nói, “Cây cầu của tôi sẽ giữ.” Ông đã có sự tự tin. Bây giờ, ông phải kiểm tra nó, bởi vì danh tiếng của ông đang bị đe dọa. Chắc chắn, là vậy. Và nếu nó được giữ vững, nó sẽ là một sự tưởng nhớ.

121 Đó là lý do tôi biết rằng sự cứu rỗi thời xưa, Đức Chúa Trời, cảm thấy bằng tấm lòng sẽ nắm giữ: danh tiếng của Đấng Christ ở tại đó. Ngài sẽ không ban cho chúng ta điều gì đó để xây dựng một Hội thánh từ, không phải thần học do con người tạo ra, không phải dựa trên kinh nghiệm học đường nào đó, hay xây dựng thần học viện nào đó như họ muốn, sáng nay, để giáo dục các thầy giảng. Thầy giảng thật đến từ thần học viện về ân điển của Đức Chúa Trời, sự kêu gọi của Đức Chúa Trời, và nó đã được thời gian thử thách. Đúng vậy. Nó sẽ giữ. Đức Chúa Trời đã tin tưởng vào anh em. Chúng ta có sự tin cậy nơi Ngài. Cây cầu sẽ... Nhà thơ xưa đã nói:

Neo của tôi giữ trong bức màn;
 Trong mỗi cơn gió lớn và bão tố,
 Neo của tôi giữ vững trong bức màn.

122 Chúng ta không biết điều gì đang nắm giữ, nhưng Điều gì đó đang nắm giữ. Đúng vậy. Nó đang neo đậu nơi ẩn náu nơi xa kia. Và có một sợi dây cứu rỗi nắm giữ tấm lòng con người, rằng một người đã từng được sanh lại thì được vượt qua sự chết mà đến với Sự sống. Tất cả ma quỷ từ địa ngục không thể làm cho anh nghi ngờ điều đó. Có Điều gì đó nắm giữ bên trong đó. Hãy để nó lắc lư! Hãy để nó rung lắc! A-men. Nó sẽ giữ, mọi lúc, bởi vì đó là trong Chúa Jêsus Christ.

123 Rồi người này nói, “Tôi sẽ không mời ai, nhưng,” nói, “tôi sẽ đi, chính tôi.”

124 Thị trưởng của thành phố bước ra và nói, “Thưa ông, tôi chắc chắn tin tưởng vào cây cầu của ông.”

125 Ông nói, “Nếu ông tin cậy nơi cây cầu của tôi, hãy đi theo tôi. Được rồi, hãy thử nghiệm nó.”

126 Thị trưởng nói, “Xe của tôi sẽ đậu ở đó vào buổi sáng nào đó. Tôi sẽ đi với anh.”

127 Công ty đường sắt đã gọi lên và nói, đã gọi và nói, “Thưa ông, chúng tôi tin tưởng vào cây cầu của ông. Chúng ta sẽ có...”

128 Nói, “Nếu các ông tin tưởng vào cây cầu của tôi, hãy mang ra bốn đầu máy xe lửa, đặt chúng trên cây cầu. Nếu các ông có sự

tự tin, hãy đi theo tôi. Nếu các ông tin nó đã được thử nghiệm và thử, các ông tin điều đó, hãy đến, đi với tôi.”

129 Và nhiều người đã viết thư cho ông, để thấy sự can đảm của ông. Đó là những gì con người tìm kiếm là những người có lòng can đảm, không phải là điều gì đó nhu nhược yếu đuối.

130 Nếu anh em nghĩ mình có thể đi qua, bằng cách đi nhà thờ và thỉnh thoảng nói “a-men”, và hét lên một chút, ghi tên anh vào sổ, và quay trở lại và sống như ma quỷ, công việc của chính mình chứng minh anh em là ai. Tính cách của anh em đã chứng minh điều đó. Nhưng Đức Chúa Trời...

131 Thế giới muốn thấy những người can đảm, người nào đó có lòng can đảm, người sẽ đứng ra, như một sự tưởng nhớ về ân điển cứu rỗi của Chúa Jêsus Christ. Đúng vậy.

132 Ngày khi cây cầu bắt đầu thông xe, những người còn lại trong họ trở lại, nói, “Hãy sẵn sàng. Hãy chuẩn bị máy quay phim nhé,” tất cả họ, những phóng viên báo chí nói, “bởi vì cây cầu đó sắp sụp.”

133 Anh chàng trẻ tuổi đó bước ra đó trên cây cầu đó, để xe ở đó, nhìn lại, anh ấy thấy những đầu máy xe lửa xếp hàng, anh thấy thị trường ở đó đang vẫy tay với anh. Anh nhìn và thấy hàng chục ngàn người công nhân đứng phía sau đó, sẵn sàng diễu hành với anh. Nói, “Hãy để ban nhạc bắt đầu.” Thưa anh em, khi các ban nhạc chơi, những tiếng huýt sáo vang lên, những tiếng kèn vang lên, Tôi muốn nói có một sự rung động kinh khủng đang xảy ra. Nhưng anh đã đi ngay qua cây cầu đó, và cây cầu không hề di chuyển. Tại sao? Anh đã đi trước, bởi vì, nếu nó sắp sụp, thì anh cũng ngã với nó.

134 Và Chúa Jêsus Christ đã đến từ Trời, sự Vinh hiển; từ Vinh quang, xuống đây, để xây dựng một Hội thánh. Và chất liệu mà Ngài đang đưa vào Nó, là chất liệu đã được thử nghiệm thời gian. Anh em có thể đến bàn thờ và xưng tội, nhưng khi Ngài tìm thấy những lỗ thủng và mọi thứ khác, đấy, thế gian—thế gian đã thổi bay những con giòi trong anh em, và vân vân, anh em không thể đứng vững. Ngài chỉ ném anh em sang một bên. Đức Chúa Trời muốn có một Hội thánh được thời gian thử nghiệm; không phải

ai đó là một Cơ-đốc nhân ngày hôm nay và một người sa ngã ngày mai, vào và ra, và lên và xuống. Ngài không thể đặt bạn ở đâu cả.

¹³⁵ Nhưng Ngài đã có một Hội thánh đã được thử thách, trải qua những thử thách, qua những mất mát, qua bệnh tật, qua sự đau buồn, qua sự chết, và vẫn đứng vững với một lời chứng. Ấy là người đàn ông đó, vâng, đó là con người mà Ngài đang tìm kiếm. Tôi không quan tâm anh em có phải là người nghèo khổ không. Tôi không quan tâm anh có phải là người ăn xin không. Tôi không quan tâm anh có phải là người nhặt rác không. Dù anh em là gì đi nữa, Đức Chúa Trời đặt sự thử thách cho anh em. Ngài đang tìm kiếm vật liệu đã được thời gian thử thách. Tôi tin rằng, một trong những ngày này khi Hội thánh vĩ đại đó...

¹³⁶ Khi mà, khoa học nói, “Làm sao nó có thể mất được? Lực hút giữ anh em lại với trái đất.”

¹³⁷ Bây giờ tôi cảm thấy sùng đạo. Hãy để tôi nói cho anh em biết. Hội thánh được thời gian thử nghiệm đó sẽ ra đời ngày nào đó. Có thể có một nửa trong số họ đang ngủ trong bụi đất. Tôi không biết họ ở đâu, nhưng Đức Chúa Trời đã thử nghiệm tất cả vật liệu của Ngài. Một ngày kia Ngài đang đến để đi đầu: “Hãy theo Ta!” Ngay qua các khí quyển và các tầng khí quyển, và các bầu trời và các thiên thể, vào trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời Toàn Năng Ngài sẽ đi, với một Hội thánh đã được thời gian thử thách. Đó là sự tưởng nhớ đến ân điển của Ngài; đó là sự tưởng nhớ mà Đức Chúa Trời ban cho Ngài.

¹³⁸ “Không ai có thể đến với Ta nếu Cha Ta không kéo người đến trước.” Và mỗi người đến với Đấng Christ là một ân tứ tình yêu từ Đức Chúa Trời, và Đấng Christ đặt người đó vào sự thử thách. Và nếu người đó đứng trước sự thử thách, Ngài đặt người vào cây cầu, siết chặt người, cho người một địa vị, và đặt anh ta ở đó, biết rằng anh ta sẽ giữ vững con đường cuối cùng. A-men. Vật liệu đã được thời gian thử nghiệm!

¹³⁹ “Trên Vầng Đá này,” không phải trên tảng đá cuồng tín nào đó, không phải trên một đám cảm xúc, không dựa trên một nhóm thần học giáo hội, không dựa trên giáo phái nào đó. Nhưng, “Trên Vầng Đá vững chắc này,” Lời của Đấng Christ, “Ta sẽ xây

dựng Hội thánh Ta, và các cửa âm phủ không bao giờ có thể thắng được Nó.” Nó sẽ ở đó.

¹⁴⁰ Nó sẽ là một sự tưởng nhớ về ân điển của Ngài, trong sự hiện diện của các Thiên sứ. Khi các Thiên sứ chất vấn Ngài, một ngày nọ, “Tại sao Ngài xuống thế gian?” Ngài sẽ trở lại và trình ra Hội thánh đó không có lỗi, không vết, không nhăn. Đó là chất liệu. Đó là sự việc. Danh tiếng của Ngài. Ngài phải làm điều đó. Người xây cầu đó phải xây dựng cây cầu; người đó phải làm điều đó, nếu không sẽ đánh mất danh tiếng của mình. Đấng Christ sẽ có một Hội thánh, và Ngài phải làm điều đó. Bởi vì, Ngài đã đến thế gian và trở nên xác thịt, và ở giữa chúng ta; và trở nên tội lỗi, để chúng ta có thể trở nên công bình. Ngài trở nên chúng ta, để chúng ta, bởi ân điển của Ngài, có thể trở nên Ngài. Ngài đã đến để thay thế chúng ta, như một tội nhân; để cho chúng ta có chỗ của Ngài, như các con trai và con gái của Đức Chúa Trời, trong sự Hiện diện của Đấng Uy Nghi. Thật ân điển của Đức Chúa Trời tuyệt diệu biết bao!

¹⁴¹ Làm sao chúng ta có thể nói, “Những Lời đó không đúng”? Trời đất sẽ qua đi, nhưng Lời sẽ không bao giờ qua đi.

¹⁴² Một cậu bé người Ấn Độ bị mù, cách đây vài đêm, bị mù từ khi cậu ấy được ba—ba hay bốn tuần tuổi, đã nhận được thị lực của mình, bình thường, và bước ra khỏi bọc giăng. Đó là gì? Đó là một sự tưởng nhớ đã được thời gian thử nghiệm về Quyền năng và ân điển của Chúa Jêsus Christ. Chúc tụng Danh thánh Ngài!

¹⁴³ Đã được thời gian thử thách! Những thử thách, những rắc rối, những sự rung động, và lôi kéo, nó chỉ để tìm thấy những cú đánh trong anh em, để xem có cái nào ở đó không. Đó là Đức Chúa Trời đang lay động anh chị em và thử anh chị em.

¹⁴⁴ Cách đây đã lâu, Sê-sa Au-gút-tơ vĩ đại, sau một trận chiến nổi tiếng vĩ đại, và đã giành được chiến thắng vĩ đại, ông...họ sẽ tổ chức cho ông một lễ kỷ niệm ở Rô-ma. Và ông nói với họ, “Ta muốn một người nào đó cỡi ngựa, một người xứng đáng nào đó, cưỡi bên cạnh ta trong khi ta đang làm điều này.” Nói, “Ta muốn người nào đó chia sẻ những ơn phước này với ta.” Và tất cả... Điều đó đã đi qua các trại. Tất cả các sĩ quan đều tủa tót, và đánh bóng thanh gươm của họ, và làm cho áo giáp của họ thật sáng,

và mọi thứ, và thực hành đứng thẳng, và chào nhất định với vua của họ, và vân vân.

145 Và mỗi người bước lên, mặc áo giáp lớn trước mặt người, khi người ngồi trên ngai, quan sát. Và ở đó đi lên, viên sĩ quan với chùm lông to, đẹp, chỉ có mép bằng lông vũ, đứng và chào. Sê-sa lắc đầu; ông bỏ đi. Một người khác đến, thực hiện nghi thức chào hỏi. Sê-sa lắc đầu; và ông bỏ đi. Hết lần này đến lần khác, người lính này đến người lính khác.

146 Cuối cùng, dọc theo hàng, đến một người hầu nhỏ bé. Ông không có cái khiên nào để đánh bóng, ông cũng không có chùm lông để tựa. Nhưng ông đã bước đến trước mặt Sê-sa. Ông thậm chí không biết cách chào như thế nào, nhưng ông chỉ cúi đầu và bước đi.

147 Sê-sa nói, “Chờ một chút. Anh là ai? Hãy trở lại đây.” Anh bước lên đó. Ông nhìn anh. Có những vết sẹo trên mặt anh, và vết cắt, và biến dạng, và tàn tật. Nói, “Anh có những vết sẹo ở đâu?”

Anh nói, “Ngoài chiến trận, chiến đấu cho chúa tôi, Sê-sa.”

148 Nói, “Hãy leo lên đây và ngồi xuống bên cạnh ta. Anh là người đã được thử nghiệm và chứng minh.”

149 Thưa anh em, không phải là thời gian tẩy tót, không phải là thời đại giáo dục. Đó là thời gian thử nghiệm. Đó là lúc mà Đức Chúa Trời đang thử thách Hội thánh Ngài để tìm thấy những vết sẹo chiến trận của những thử thách gian khổ, và những trận chiến, và những trận chiến. Đó là người sẽ cưỡi bên cạnh Ngài.

150 Ê-li-sê đã được thử thách và chứng minh biết bao, trước khi ông có thể mặc áo choàng của nhà tiên tri! Thật Ê-li-sê đã ném chiếc áo choàng đó qua vai mình! Thật ông phải là người đứng đắn! Ê-li-sê đã quan sát ông ở đó trên cánh đồng, khi ông đang cày. Đức Chúa Trời phán, “Đó là người ấy. Đó là người có thể mặc áo đó. Đó là người mà có thể mặc áo choàng đó. Người có thể thế chỗ của người.”

151 Chúc tụng Danh Chúa! Thật con mắt nhìn thấy mọi sự của Ngài đang di chuyển trên trái đất, cố gắng tìm thấy người nào đó sẽ mặc áo choàng đó mà Ngài đã nói về. “Người có thể uống chén

mà Ta uống không? Người có thể chịu phép báp-têm bằng phép báp-têm Ta không? Người có thể,” Ngài phán với người đó.

¹⁵² Vì vậy, chúng ta, ngày nay, như là Hội thánh, anh em được mặc áo choàng của Đấng Christ; toàn bộ áo giáp của Đấng Christ, toàn bộ cái khiên và cái áo giáp, và áo giáp, để chúng ta có thể đứng không chê trách vào Ngày đó. Ngài đang tìm kiếm những sự tưởng nhớ đã được thời gian thử nghiệm, như Ngài có thể nói, “Đó là tôi tớ của Ta. Ta đã kiểm tra người. Ta đã thử người ấy. Ta đã đưa người ấy đi qua, giống như Gióp. Người vẫn chứng minh một trăm phần trăm.” Xin Chúa thương xót chúng con, để chúng con có thể nhận lấy Đức Chúa Trời theo Lời Ngài, và là những sự tưởng nhớ đã được thời gian thử nghiệm.

Chúng ta hãy cầu nguyện.

¹⁵³ Lạy Cha Phước hạnh, chúng con cảm ơn Ngài, Đức Chúa Trời Chí Thánh, từ tận sâu thẳm tâm lòng chúng con, vì sự thử thách thời gian, mọi thử thách. Chúng con không cảm thấy tội tệ về họ, Chúa ôi, nhưng chúng con biết ơn rằng ân điển của Ngài đã đủ để giúp chúng con vượt qua những thời gian thử thách lớn này.

¹⁵⁴ Như người đàn ông đó, tối nay, điều đó làm cho cử tọa xúc động biết bao, khi ông đề cập đến, *Ân Điển Lạ Lùng*, và khi chúng con đến với câu nào đó!

Qua nhiều nguy hiểm, gian lao và cạm bẫy,
 Tôi đã đến rồi;
 Đó là ân điển đã mang tôi đến nơi an toàn,
 Đó là ân điển sẽ tiếp nhận tôi.

¹⁵⁵ Ồ, điều đó làm rung động lòng người! Chúng con tin rằng nó đã được sắp xếp với Sứ điệp tối nay, rằng đó là sự thử thách thời gian, qua những nguy hiểm, khó khăn và cạm bẫy. Nó là để giúp đỡ Cơ-đốc nhân, người mà đã tự kiểm tra mình bây giờ và biết rằng mình giữ trung tín, bởi ân điển của Đức Chúa Trời. Nó mang đến sự hổ thẹn cho những ai bị sa ngã, và những người đang lên xuống, và không quan tâm, và sống buông thả. Ôi Đức Chúa Trời, thậm chí không có một vết sẹo chiến đấu để cho thấy trận chiến. Chúng con cầu nguyện tối nay, Chúa ôi, để Ngài thánh hóa Hội thánh, bởi Huyết thánh vĩ đại của Ngài, và tẩy sạch mọi

vết thương lòng, và tất cả những điểm yếu, và—và tất cả những sợi chỉ hôi thối. Xin cho chúng chạy qua mấy lần nữa, và—và sửa lại chúng, lạy Chúa, và—và làm cho chúng thành vật chất. Ôi Cha Đồi đồi và phước hạnh, xin nghe lời cầu nguyện của tôi tớ Ngài.

Và trong khi chúng con cúi đầu.

¹⁵⁶ Nếu có một người như vậy ở đây tối nay, mà sẽ cảm thấy rằng Đức Chúa Trời, trong thời gian thử thách này, chưa bao giờ tìm thấy anh em trung tín trong nhiệm vụ. Khi các cuộc tranh cãi xuất hiện, hay anh em nhảy ngay vào và dự phần vào chúng? Khi những cuộc tranh cãi đến, khi sự thờ ơ, khi những sự khác biệt trong hội thánh đến, anh em đứng về phía các giáo phái và bè phái, và đại loại như thế không? Anh chị em có lắng nghe những lời tâm phào trên đường phố và các nơi xung quanh không? Nếu anh chị em phạm tội về điều đó, anh chị em đã bị thổi bay bởi những cú đánh của ma quỷ, chúng ta hãy quay trở lại lò lửa, tối nay, và được làm lại lần nữa, và đi ra mà không có họ trong chúng ta. Hãy để Đức Chúa Trời xâu chuỗi chúng ta và chuẩn bị cho chúng ta sẵn sàng cho Cây Cầu vĩ đại này để nhận lấy Sự Cất Lên của Nó. Nếu có một người như vậy ở đây, và muốn được nhớ đến!

¹⁵⁷ Anh em nói, “Anh Branham, làm sao tôi có thể biết rằng đài tưởng niệm Đồi đồi, bất tử này sẽ đứng vững?”

¹⁵⁸ Tôi sẽ trích dẫn cho anh em Lời Ngài, theo Giảng 5:24. “Kẻ nào nghe Lời Ta.” (Không phải “Đi đến trường của Ta.”) “Kẻ nào nghe Lời Ta, và tin Đấng đã sai Ta, thì có Sự sống Đồi đồi, và sẽ không bao giờ đến sự phán xét; nhưng đã vượt qua sự chết mà đến với Sự Sống.”

¹⁵⁹ Anh chị em có thể nghe Lời Ngài kêu gọi mình, tối nay không? Nếu anh chị em có thể, và muốn được nhớ đến trong lời cầu nguyện, anh chị em sẽ giơ tay lên. Nói, “Anh Branham, chỉ cầu nguyện cho tôi. Tôi muốn là loại vật chất đúng đắn, mà khi Đấng Christ mang Hội thánh Ngài ra, rằng tôi sẽ không...” Xin Chúa ban phước cho ông, thưa ông. “Tôi sẽ không run sợ về điều đó, Ngài sẽ đặt tôi ngay trong Hội thánh.” Xin Chúa ban phước cho anh, anh bạn trẻ. Xin Chúa ban phước cho chị, chị ơi. “Tôi muốn

được...” Chúa ban phước cho anh, thưa anh. “Tôi muốn là loại vật chất phù hợp.” Xin Chúa ban phước cho em, một em nhỏ ở đó. Xin Chúa ban phước cho anh ở đây, người anh em yêu dấu của tôi. “Tôi muốn được tìm thấy như là vật liệu thật. Tôi muốn có thể đưa ra lời chứng về hy vọng nằm trong tôi; hy vọng!” Xin Chúa ban phước cho chị, chị ơi. Tốt đấy. Đúng vậy.

“Điều đó làm gì, Anh Branham, bởi giờ tay tôi lên?”

¹⁶⁰ Anh em vượt qua sự chết để đến với Sự sống. Đó là những gì anh em làm. Anh em phá vỡ mọi định luật hấp dẫn, ngay tại đó. Đấy, nếu anh em chỉ là một tượng sáp đang ngồi ở đó, anh em có thể không bao giờ giờ tay lên. Anh em không thể làm điều đó. Nhưng điều đó cho thấy có một linh ở trong anh em, một linh, và linh đó đã nghe Thánh Linh của Đức Chúa Trời nói chuyện với anh em. Và linh đó ở trong anh em đã đưa ra quyết định, vì vậy nó thách thức khoa học. Nó thách thức lực hấp dẫn. Nó xuất hiện, cho thấy có một linh trong bạn, có thể giờ tay lên. Nếu bạn đã chết, bạn không thể làm điều đó, nhưng bạn đã đến với Sự sống. Điều gì đó đã xảy ra.

¹⁶¹ Nếu anh em chết trong tội lỗi và sự vi phạm, Đức Chúa Trời không thể nói với anh em nữa, tay anh em sẽ buông xuống. Nếu anh em không chết trong tội lỗi và sự vi phạm, và Đức Chúa Trời có thể phán với anh em, và anh em nhận lãnh Sự Sống, anh em sẽ giờ tay lên. Đấy, cho thấy Sự Sống đã quyết định, anh em đã tin nhận Đấng Christ. “Anh em đã vượt qua sự chết mà đến với Sự sống,” nếu anh em muốn nói điều đó.

¹⁶² Có nghĩa là nó bây giờ, khi anh em giờ tay lên. Nói, “Lạy Chúa, xin thương xót con, làm cho con trở nên như vậy. Và con sẽ hầu việc Ngài suốt đời. Con muốn sẵn sàng vào ngày đó.” Chúc phước trên anh, người anh em yêu dấu của tôi ở đó. Xin Chúa ban phước cho anh, anh bạn trẻ. Xin Chúa ban phước cho anh, ở đó anh... Chúa ở cùng anh. Xin Chúa ban phước cho con, con yêu quý. Được rồi, người nào khác. Xin Chúa ban phước cho anh ở đây, Anh Roy, và Chúa ở cùng anh. Vâng. “Lạy Chúa, xin thấy con xứng đáng. Xin thấy con xứng đáng.” Xin Chúa ban phước cho anh, anh trai tôi ở phía sau. Chắc chắn, Đức Chúa Trời nhìn thấy anh chị em. Hãy vui mừng. Người nào khác muốn được nhớ đến

trong lời cầu nguyện ngay bây giờ? “Làm cho tôi...” Được rồi.
Chúng ta hãy..

NHỮNG SỰ TƯỞNG NHỚ ĐƯỢC THỬ THÁCH
QUA THỜI GIAN CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI VIE57-0818
(Time-Tested Memorials Of God)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 18 tháng Tám, năm 1957, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org